

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden.

Så Josef drog op fra byen Nazareth i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var der, kom tiden, da hun skulle føde, og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod en Herrens engel for dem og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: "Frygt ikke! Se jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket. I dag er der født jer en frelser i Davids by. Han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe." Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang: "Ære være Gud i det højeste og på jorden!. Fred til mennesker med Guds velbehag."

Og da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til Himlen, sagde hyrderne til hinanden: "Lad os gå til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os". Så de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som, lå i krybben. (Lukas 2: 1-20).

c

Kairos Palestine

Christmas Alert 2014

Hilsener i Jesu Kristi navn, Fredsfyrsten

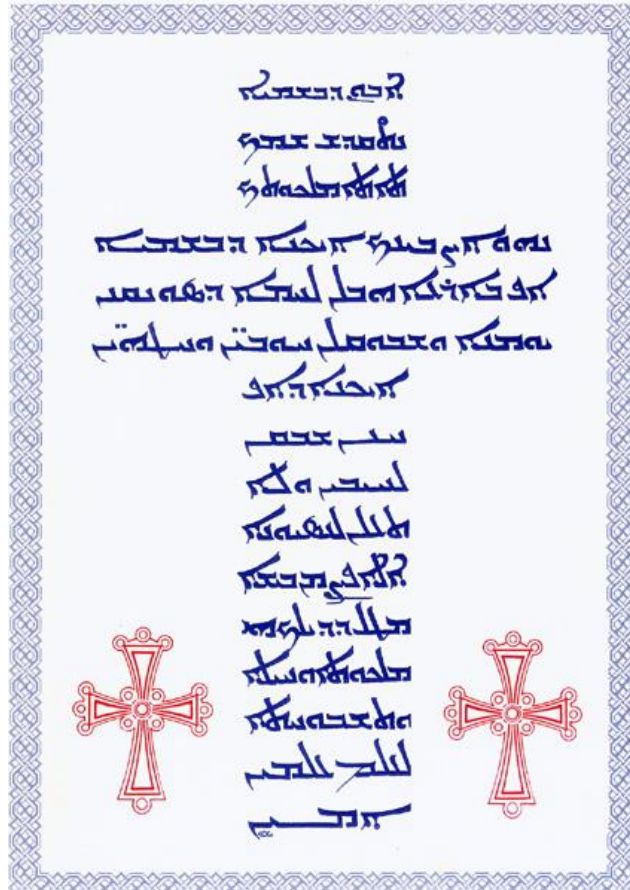
”Vi beder til den almægtige Gud om at give sine skabninger sin velsignelse, og særligt velsigne det Hellige Land, hvor Fredsfyrsten blev født, voksede op, virkede og til sidst gav sit liv for menneskeheden.

Det er svære tider i vores del af verden. Vores trofaste menigheder lever under vanskelige vilkår, omgivet af mure og barrikader. Vores Syriske Ortodokse kirke beder for fred og fordragelighed, for social retfærdig for alle mennesker, uanset deres tro, race eller køn. Vi håber, at i kraft af denne bønns styrke vil den almægtige Gud løfte sin hånd for at vende de tildragelser, som er så ødelæggende for vores region og dens indbyggere. Vi beder til, at kærlighed plantes i alle menneskers hjerter – uanset deres tro eller nationale tilhørsforhold, således at vi alle kan leve sammen i fred og harmoni.”

Må Herrens nåde, kærlighed og fred være med os alle.

Severios Malki Mourad

Ærkebiskop over den Syriske Ortodokse Kirke i Jerusalem, Det hellige Land og Jordan

Fadervor på Aramaisk

Introduktion

Af Rifat Odeh Kassis

Endnu en jul nærmer sig, og i Fredens land opleves stadig en voldsom uretfærdighed. Så nu beder vi igen om, at det vil blive anderledes i det kommende år. At volden vil høre op, at uretmæssig straf vil stoppe, og fred med retfærdighed vil begynde at blomstre igen.

Den 26. november 2013 erklærede FN's Generalforsamling, at 2014 skulle være det internationale år med fokus på solidaritet med det palæstinensiske folk (International Year of Solidarity with the Palestinian People IYSSP), og FN anmodede komiteen for udøvelse af umistelige rettigheder for det palæstinensiske folk (The Committee of the Excercise of the Inalienable Rights of the Palestinian People) om at sætte støtteaktiviteter i gang, som skulle finde sted hele året i samarbejde med regeringer, relevante organisationer under FN, mellemfolkelige organisationer og andre i civilsamfundet. Ironisk nok, har 2014 været et af de mest blodige og mest pinefulde år i Palæstina. Mens jeg skriver disse ord, har Israel igangsat en brutal krig i Gaza. Hundredevis af palæstinensiske civile er blevet dræbt, herunder snesevis af børn – dødstallet oversiger i dag 1.400 og der er mere end 8.000 sårede. Ødelæggelserne er svimlende. Drab på et barn, en søn eller en datter, en mor eller en far, kan aldrig tages tilbage. Disse sår vil være åbne og smerte for evigt.

Men i disse tider må vi også være opmærksomme på, hvad vi KAN gøre, og ikke kun, hvad vi IKKE kan. Lad os tænke på de millioner palæstinensiske flygtninge over hele verden, tænke på, hvordan vi kan støtte dem, være fortalere for dem og kræve deres ret til at vende tilbage.

Lad os tænke på de millioner palæstinensiske familier, der er blevet adskilt af Israels landerov, bygning af mure, restriktioner og tilbagekaldelser af opholdstilladelser, og tænke på, hvorledes vi kan hjælpe dem til at fremme deres genforening. Og lad os også tænke på alle de palæstinensere, der er fængslet af Israel – mange af dem børn, kvinder og gamle, og mange af dem er aldrig blevet stillet for en dommer. Mange af dem har været tilbageholdt i år efter år. De har gennemgået uhyre lidelser, og det samme er tilfældet med deres familier.

Jeg fokuserer på denne situation, fordi Verdenskirkerådet med aktiviteten "World Week for Peace in Palestine and Israel" (WCC/WWPPI) har udråbt året 2014 til at være fangernes år, og dedikeret året til solidaritet med denne befolkningsgruppe. Vi er bestemt i stand til at gøre meget for de fængslede. Vi kan arbejde på at vende den uretfærdighed, der bliver begået mod dem. Vi kan bede for dem og deres kære, vi kan forlange bedre behandling af dem, og vi kan forsvare og være fortalere for deres lovlige rettigheder og for deres løsladelse.

Mange lange over hele verden tager del i denne uge fra den 21.-18. september 2014 for at være med til at sætte aktiviteter i gang i solidaritet med fangerne og deres familier.

Med dette juleopråb vælger vi en søndag i advent til at gøre det samme: At sprede lys over den situation, de er i, og at udtrykke medfølelse og give støtte i fredens og retfærdighedens navn.

Vi må sætte særligt fokus på de mindreåriges situation, når de sættes i fængsel. Det er helt uacceptabelt i det 21. århundrede, at unge helt ned til 12 år arresteres, tilbageholdes og dømmes ved militærdomstole. Men det er nøjagtigt det, der sker i Israel – gennemsnitlig 2 børn arresteres og forulempes hver eneste nat – og denne virkelig må og skal ændres.

Vi ved, at det KAN ændres, hvis vi holder sammen mod undertrykkelsen. Hvis vi accepterer intet mindre end reel lighed. Hvis vi forener os i tro, håb og kærlighed. Din solidaritet er særdeles væsentlig, og vi er taknemmelige for den.

Vi følger, at kampagnen mod boykot, frigørelse og sanktioner mod den israelske besættelse er et af elementerne i at løse denne konflikt fredeligt. Vi regner med dig, og at du involverer dig i denne kampagne og er med til at fremme den.

Med din hjælp og din solidaritet kan vi komme til at leve i fred – med retfærdighed: Den fred, alle folkeslag har ret til, den fred, som blev kundgjort i Betlehem.

Rifat Odeh Kassis

Kairos Palestine – Sandhedens øjeblik

General Coordinator

Kairos Palestine takker alle bidragydere for deres hjælp til at sammensætte dette særlige juleopråb

H.G. Sevirios Malki Mopurad, Archbishop of the Syrian Orthodox Church in Jerusalem, Holy Land and Jordan. H.G. Archbishop Aris Shirvan, Chancellor of the Armenian Patriarchate of Jerusalem. H.E. Bishop William Shomali, Manar Makhoul, Kulsoom Ijaz, Rasha Bani-Odeh, Grace Zoughbi, Vera Baboun og Munther Isaac.

NB: Deadline for indlevering ad bidrag og tekster var 1 juli 2014. De involverede organisationers hjemmesider vil være opdaterede med tal og andre informationer

1. søndag i advent

Faderen

I Biblen er faderen kilden til velsignelse og han er vejlederen for hele familien. Som i familien i det gamle Mellemøsten er han familiens overhoved, den, der er ansvarlig for familiens opretholdelse og sikkerhed. I det bibelske Israel blev faderen formanet til at lære sine børn Guds bud. Ordsprogenes bog – og i særdeleshed kapitel 4 – giver os indsigt i den rolle og den status, faderen havde i bibelsk tid:

”Lyt, sønner, til en fars formaning, lyt for at få indsigt, for jeg giver jer en god lærdom, svigt ikke min belæring. For jeg var min fars søn og min mors allerkæreste, og han gav mig denne belæring: Dit hjerte skal holde fast ved mine ord, hold mine bud, så skal du leve. Køb visdom, køb indsigt, glem den ikke, og vig ikke fra min munds ord” (Ordsprogenes bog, 4: 1-5).

Disse ord, skrevet til vejledning af familien, viser den ærbødighed, der var faderen til del på den tid. Her er der lagt stor vægt på visdom. Visdom er den erfaring, den gudfrygtige far opsamler over årene – og nu giver videre til sine

børn. Faderen videregiver ikke alene sit navn eller familiearven til sine børn, men også sin visdom, erfaring og gudfrygtighed.

Det burde ikke overraske os, at Det gamle Testamente portrætterer Gud som en FAR. Med andre ord, da Biblens fædre søgte efter et billede, som afspejler den måde, Han ser på os, valgte de billedet af en far.

”Som en far er barmhjertig mod sine børn, er Herren barmhjertig mod dem, der frygter ham” (Salmernes bog, 103:13).

Hvis citaterne fra Ordsprogenes bog giver et billede af en far, som en, der giver instruktioner – udøver disciplin – så viser dette vers fra Salmernes bog en kærlig og indfølelse side af faderen. Den jordiske far spejler således billedet af den himmelske Far, når han udviser kærlighed og omsorg for sine børn. Den jordiske far er på denne måde det vindue, hvor igennem hans børn kan se og erfare Gud Faders kærlighed.

Vi kan således forstå, at en familie, hvor faderen mangler – uanset årsagen hertil - lider meget. Først og fremmest savner familien lederskab, vejledning, eksemplet og velsignelsen – og denne byrde overføres dermed til moderen. Børnene kommer således til at undvære deres fars kærlighed og omsorg.

I det nuværende palæstinensiske samfund vokser mange børn op uden en far, fordi faderen enten er i fængsel eller er blevet dræbt i en konflikt. Virkningen af dette kan ikke måles. Det palæstinensiske samfunds familiemæssige natur giver sikkerhed og omsorg til børnene – i lighed med den bibelske forpligtelse til at tage sig særligt af de forældreløse. Men selv dette kan ikke opveje savnet af en far – hvilket i virkeligheden intet kan. Hvis barnet så oven i købet vokser op med en tilfangetagen far, eller endnu værre en far, der er dræbt i en konflikt – vil barnet sandsynligvis udvikle en følelse af ensomhed, bitterhed og had. Barnets liv vil for altid være påvirket heraf.

Det er under sådanne omstændigheder vi må stå fast og søge at legemliggøre det bibelske løfte om Guds natur: ”Faderløses fader og enkers forsvarer er Gud i sin hellige bolig” (Salmernes bog 68:6).

Munther Isaac (PhD Oxford Centre for Mission Studies) er lektor ved Betlehems Bibelselskab og leder af selskabet Christ at the Checkpoint. Han er også præst ved den evangelisk-lutherske kirke i Jordan og Det hellige Land. Hans PhD forskning og afhandling fokuserer på teologien i Det forjættede Land.

Herfra udgik han Fred hvilede over ham

Historier udgår fra det sted, hvor Jesus blev født. Fra den palæstinensiske by i Kanaaens Land, byen der modstod invasion gennem tiderne. En by, som kæmpede mod invasioner fra babylonerne, assyrerne, perserne, grækerne, romerne og bysantinerne. Fra den by, der beskyttede sine helligdomme og sine hellige kirker. Fra det besatte Betlehem, den by, der i 1967 faldt i israelernes hænder og derved mistede enorme landområder til bosætterne, og som stadig er under besættelse nu 47 år efter.

Vejen fra Ramallah til Betlehem var ikke lang, fordi vi forventede endnu en smerte. Vi satte først kursen mod Fødselskirken for at mødes med Father Jamal Khader, der er rektor for det latinske patriarks seminarium i Beit Jala og medforfatter af Kairos dokumentet. Vi ønskede at høre fra ham det kristne syn på de palæstinensiske fanger i de israelske besætteres fængsler.

Vi spurgte ham om de palæstinensiske fanger, det enkelte menneske, familien og det kristne syn på Israels eksistens, og han svarede: "Den israelske besættelse er den største synd, en enorm uretfærdighed og den største forbandelse. Konfiskering af jord, ødelæggelse af huse, inddragelse af identifikationskort, tilfangetagelse og martyrer – alt dette praktiseres af den israelske besættelsesmagt. Effekten af disse forhold vil forsvinde, når besættelsen hører op.

Father Jamal Khader

”Hvad angår fangerne, så er det dem, der lider allermest blandt palæstinenserne. De ofrer år af deres liv for andre. Jesus sagde:” Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig og sendt mig for at bringe godt budskab til de fattige. Han har sendt mig for udråbe frigivelse til fanger, og syn til blinde og for at sætte de undertrykte fri ...” (Lukas 4:18). Dette var starten på det budskab, Jesus bragte til de fængslede, de tilfangetagne og de plagede. Fangerne er del af den palæstinensiske strid, en uundgåelig del af vores frihed og uafhængighed. Vi må som kristne, palæstinensere og borgere støtte disse fængslede, som betaler en høj pris for at bekæmpe besættelsen.”

Da vi spurgte ham, hvorledes den konstante konflikt påvirkede glæden og humøret i fangernes familier, især i ferierne, sagde han: ”Den menneskelige side er meget vigtig. Jeg oplevede det på egen krop, da mine brødre var i fængsel. Når jeg besøgte mine brødre i fængslet, oplevede jeg en blanding af trøst og glæde på samme tid, men det er meget, meget frustrerende efter et besøg, når du ikke kan være sammen med dem, og de ikke er hjemme.”

”De er vores helte, vores kilde til stolthed, vi ønsker at leve sammen med dem i dagligdagen, vi ønsker, at de bliver sat på fri fod og vi ønsker, at deres smerte og lidelser må stoppe, så de kan leve et normalt liv med os.” Han tilføjede også: ”Vi må arbejde sammen på at få fjernet denne ondskab, denne besættelse og slippe af med virkningerne heraf og skaffe os af med besættelsen. Vi må arbejde hårdt på at få de fængslede hjem til deres familier, så de kan starte et nyt liv.”

Father Jamals ord gjorde et uudsletteligt indtryk på os, måske fordi religionen har en følelsesmæssig opløftende virkning på os og giver os stabilitet og ro i sindet. Hans budskab fik os til igen at tro, at uanset, hvor lang tid det tager, vil besættelsen ophøre som forudsagt i de hellige skrifter, som undsiger krig og uretfærdighed.

I Palæstinas centrale bjergområde, mellem højderne i Betlehem og østsiden af Hebrons bjerge, ligger byen Taquo. Vi drog derhen for at tale med familien til en palæstinensisk fange, Riyad Dakhallah Li'mour. Han blev født den 18. juni 1971 og arresteret den 7. maj 2002, hvor han fik en fængselsdom på 11 år. Han er ægtemand, far og fange, som indtil nu har tilbragt 13 år i hospitalet i Ramleh-fængslet, hvor han er indlagt på grund af sin særdeles dårlige helbredsstilstand.

Riyads forældres ansigter er præget af udbrændthed og den stadige kamp. Når de taler, bryder tårerne frem i deres øjne, alt i mens de taler stille og forsøger at sende deres hilsener til en sjæl, der er bragt til tavshed i den israelske besættelsesmagts fængsel. De hilste os, Centrets medarbejdere, velkommen, som om vi var et møde med friheden, som om vi lukkede afstanden mellem minderne. Begge ser og hører de Riyad i hans fravær, og kunne ikke græde, da vi var til stede.

Disse ansigter tilhører Riyads mor og far. Hans far startede først med at tale, da han havde sikret sig, at hans hustru sad lige ved siden af ham, fordi hun husker detaljerne bedre end han: "Som alle andre børn elskede Riyad Palæstina, da han var ung, han ønskede at forsvare det og modstå besættelserne. Han var omkring 17 år gammel, da han blev skudt i hjertet under den første Intifada. Dette resulterede i, at hans lever, dele af tolvfingertarmen og hans galdeblære blev fjernet, efter han havde ligget i koma i 40 dage på Al-Maqased hospitalet. Under den 2. Intifada i 2000 blev han skudt igen i overkroppen samt i lår og nakke. To af kuglerne er stadig i hans krop, og vil altid være der. På trods af disse skader meldte han sig til Freedom Fighters i

Betlehem, og han blev jaget og forfulgt i 2 år, hvor hans forældre kun så ham en enkelte gang. Den 7. maj 2002 gik Riyad til sin brors hus for hente noget mad, men da han forlod huset, havde besættelsesstyrkerne omringet huset og affyrede skud mod familien.

Verden gik i stå! Vi kvalte vore tårer. Intet kunne holde vores tilbage, da hans far sagde, mens han græd: "De hentede mig og fortalte mig, at Riyad var i sin brors hus, at han var snigskytte og morder, og de ønskede at få ham død eller levende. Vi ønskede ikke, at huset skulle sprænges i luften, mens han var derinde, så de iførte mig en skudsikker vest, og jeg gik ind til Riyad. Han var mager og ude at stand til at trække vejret, da hans pacemaker sad uden på kroppen. Vi bad ham om at overgive sig, men han sagde: "Min elskede far, jeg kæmper mod besættelsen og du ønsker at bure mig inde?." Så sagde jeg: "De vil dræbe os og rive vores hus ned", og Riyad svarede: "Som du vil, far." De ville arrestere ham nøgen, men han nægtede, han sagde farvel til sin søn, de lænkede ham og arresterede ham. De idømte ham 11 års fængselsstraf.

Han blev overført fra Beersheba fængslet til Ramleh fængslet, da han havde permanente smerter, fordi han blev forsømt lægeligt i fængslet, da hans pacemaker var ødelagt. Han led også af hovedpine og diarré, besvimed dagligt og var ekstremt udmattet og træt."

Riyads mor begyndte at græde, så ned i jorden: "Jeg er stolt af Riyad. Vi ønsker, at han bliver løsladt, men Riyad har lidt hele sit liv. Han har gennemgået adskillige operationer. Da han var barn, sendte vi ham til behandlinger i Haifa og Yafa, og han har gennemgået en åben hjerteoperation."

"Jeg er Riyad Li'mours kone. Vi blev gift i 1991, da jeg var 15 år gammel. Vi fik vores første datter Aya 2 år efter. Vi lever et enkelt liv og har 4 børn. Riyad har lidt af hyppige blackouts, og da han blev indlagt på hospitalet, fandt vi ud af, at hans ene hjerteklap var lukket til, og at pacemakere havde løsnet sig fra hans hjerte.

Den dag, han blev arresteret, havde jeg en følelse af, at Riyad var i byen, jeg følte, at noget var forkert, og frygten greb mig. Besættelsesstyrkerne var overalt. Da de arresterede ham, blev jeg tilkaldt af en officer for at sige farvel til ham. Jeg havde mit lille drengebarn i armene. Riyad vækkede ham, og så mig ind i øjnene. Da de skubbede ham ind i militærjeepen, følte jeg det, som om min sjæl forlod min krop. De sidste ord, min elskede Riyad sagde til mig, var: "Vær ikke urolig, vi kommer fri om Gud vil. Tag dig godt af børnene og

vær stærk.” Men før de kørte afsted, sagde en af soldaterne: ”Lad være med at drømme om at se ham igen. Han vender ikke levende tilbage til dig.”

Riyad har forladt mig, Jeg har ventet i 13 år. Jeg ønsker, at han kunne være hos mine børn i ferierne. Jeg ville ønske, at han var en del af familiesammenkomsterne ved Ramadanen. Jeg prøver at være både mor og far og arbejder hårdt for at opdrage mine børn. En af dem studerer på akademiet, en anden er gift, men Riyad er ikke hos mig. Der mangler altid noget. Mine børn behøver deres far og hans kærlighed. Hvis Riyad skulle komme ud af fængslet, tror jeg, jeg vil dø af lykke, når jeg ser ham. Hver eneste gang, jeg lukker mine øjne for at sove, græder jeg. De 13 år føles, som om det var mig, der er i fængsel.

Mit liv har ingen betydning uden ham. Riyad har ikke levet sit liv – og vi har heller ikke levet vores. Riyad er ikke blot i fængsel, han er også syg. Efter mit sidste besøg hos ham, brød jeg sammen, da jeg kom hjem. Riyad prøvede at overbevise mig om, at hans helbred er godt, men han har tabt 16 kg, og hans pacemaker fungerer ikke, han besvimer, og hans krop kan ikke optage vand. Jeg ser hans tilstand ved blot at se ind i hans øjne. Min relation til hans familie er god, men der er ingen, der kan erstatte Riyad. Under Al-Eid (årlig tilbagevendende traditionel arabisk fest) føles huset som et børnehjem for forældreløse, fordi mine børn ikke er glade. De er vokset op uden deres far. De har ikke følt ham, som andre børn gør. Han kysede dem ikke godmorgen, og de kunne ikke give ham knus.”

Da vi spurgte hende om klinikken i Ramleh fængslet og hendes besøg hos Riyad sagde hun:” Vi går hen til Tarqumia checkpointet kl.4 om morgenen. De visiterer os, og hvis de mistænker en kvinde, strip-undersøger de hende. Vi ankommer til klinikken omkring kl. 4 om eftermiddagen. Besøgsrummet er meget fuldt, og klinikken ligner et slagtehus, en midlertidig grav. Jeg så fangen Nahed Al-Aqra amputere ben og fangen Mo´taz Obeido i en rullestol. Dette bekræfter blot, at det ikke er en klinik. Det smerter mit hjerte hvad gang, jeg vender hjem.”

Hendes budskab til verden er et budskab fra en mor og en hustru: ”Jeg beder alle ægtefolk i hele verden om at føle med mig og mine børn. Hvis du forlader dine børn i blot en uge, længes du ubeskriveligt efter dem. Mine børn og jeg har ventet i 13 år på at se hans ansigt. Vi håber, hele verden vil kunne føle vores lidelser, og de lidelser vores fanger lever under, således at de en dag kan leve et normalt liv med deres børn og deres koner. Der er ingen lykke og

glæde, intet liv uden Riyad. Jeg ønsker ikke, han bliver løsladt som martyr – han er syg. Frels ham. Jeg håber, Gud, præsidenten og den hele verden vil stå ved vores side, og vil sende tanker til de syge fanger. De bør være vores prioritet.”

BØRNENE

Hans ældste datter, Aya, taler ikke meget. Hun blev født den 1. januar 1993 og var 9 år, da hendes far blev arresteret. Hun blev gift, mens han var i fængsel, og hun har 2 børn nu. ”Min far er fange. Jeg gik i 3. klasse, da alle eleverne blev jaget ud, da der var israelske soldater rundt omkring os. Jeg var forvirret. Jeg ønskede, jeg kunne se ham og jeg græd

meget. Jeg voksede op uden ham og blev gift uden ham. Jeg ønsker, at han havde holdt min hånd, og var gået med mig til min mands hus, men jeg så ham ikke. Enhver brud håber, at hendes bryllupsdag må være den lykkeligste dag i hendes liv, men jeg græd hele den dag. Jeg var ikke lykkelig, men han var med mig i mine tanker og i mit hjerte. Fordi min far ikke er hos os, kunne jeg slet ikke glædes over, at jeg fik børn. Hver eneste Eid ønsker jeg, at han kunne komme og besøge mig og holde mig i sine arme.

Montaser Riyad Li'mour: Den ældste søn blev født den 27. september 1994. Han var 8 år gammel, da hans far blev arresteret. Han har taget afgangseksamen fra Highschool, og har ikke set sin far. Montaser studerer nu ved Militærakademiet i Jericho.

Lina: Født den 3. august 1996 og var 5 år gammel, da hendes far blev arresteret. Hun går nu på Highschool.

Malak (billedet): Født den 17. september 1998 og var 4 år, da hendes far blev arresteret. Hun går nu i 10. klasse.

Mohammed: Født den 8. oktober 200, og var 2 år gammel, da hans far blev arresteret.

Vi slukker kameraerne og båndoptagerne, og holder fast i håbet. Vi siger farvel og går ud til bussen til Ramallah. Vi ved med sikkerhed, at inde i hvert eneste palæstinensisk hus er en smertefuld historie, skabt af besættelsesmagten med dens arrogance og brutalitet, skabt af uretfærdighed, forflyttelse, undertrykkelse, fængsel og martyrium.

Men at være menneske, er at forlade sit eget fængsel. At være menneske, er at være en del af den frie luft, som giver os et liv at udfolde. At være menneske, er at være den sol, som giver universet dets glans. At være menneske, er at være en kilde i det land, den flyder i. At være menneske, er at leve som et menneske, som en del af en menneskehed i den betydning, at du føler dig som en del af denne menneskehed, som fra jordens skabelse har haft mulighed for at give, at bevæge sig, at skabe, at udforske, og skabe en ny jord ud af jorden – eller en helt ny verden!

The Center of Defense of Liberties and Civil Rights "Hurrryat" er en palæstinensisk uafhængig NGO, som bidrager til at beskytte palæstinensisk frihed, civile og politiske rettigheder. Hurrryat tilstræber at forbedre lovgivningen i det palæstinensiske samfund, at yde juridisk, ønologisk og psykologisk hjælp til

såvel palæstinensiske fanger tilbageholdt i israelske fængsler og deres familier. Se mere på www.hurryat.net.

”Og fangerne? De tusindvis af fanger, der sygner hen i vore fængsler, er en del af vores virkelighed. Israelerne sætter himmel og jord i bevægelse for af få frigivet en enkelt af deres fanger, og disse tusindvis af palæstinensiske fanger, hvornår vil de få deres frihed?”

Kairos Palestine Dokumentet – Sandhedens Øjeblik, kapitel 1.1.7.

2. søndag i advent

Adskilte generationer

Den vedvarende tvangsforflytning af det palæstinensiske folk

Af Badil

Siden 1948 har Israel udviklet sig til et regime, som kombinerer besættelse, apartheid og kolonisation, hvilket er roden til den vedvarende tvangsforflytning af det palæstinensiske folk. Som et resultat af Israels politik og praksis er hundrede tusinde palæstinensere blevet tvangsforflyttet på

Christmas Alert 2014, Danish Version

Translation: Friends of Bethlehem

www.bethlehem-venner.dk

begge sider af den grønne linje (1949 våbenstilstandslinjen mellem Israel og de besatte palæstinensiske territorier). Tvangsforflyttelse er ulovlig, og er blevet betragtet som en forbrydelse, lige siden de Allieredes resolution vedtaget i 1942 omhandlende de tyske krigsforbrydelser. Den stærkeste og nyeste betegnelse for denne forbrydelse findes i den internationale domstols Rom-traktat, som ganske tydeligt definerer, at tvangsforflytning af befolkninger og oprettelse af bosættelser henhører under krigsforbrydelser.

Her er to vidnesbyrd fra palæstinensiske flygtninge – første og tredje generation – der fortæller om deres liv, drømme og håb. Begge bor i Dheisheh Flygtningelejren i Betlehem, sydvest for byen, på den besatte Vestbred. Denne lejr er en af de 59 palæstinensiske flygtningelejre spredt ud over Vestbredden, Gaza striben, Jordan, Libanon og Syrien. Lejrene blev oprettet efter udvisning af mere end 750.000 palæstinensere, hvoraf en del flygtede, men blev tvangsforflyttet i 1948. De, der flygtede til Dheisheh lejren, stammer fra 46 byer og landsbyer, herunder Jerusalem, Ramle, Asqalan og Hebron. De 13.017 beboere i lejren bor og lever på mindre end 1 kvadratkilometer, som FN særlige hjælpeorganisation (United Nations Relief and Work Agency, UNRWA) har lejet til de palæstinensiske flygtninge.

May Hammash (21) og hendes bedstemor Rif a Hammad (78)

Rif a Hammad (78) er født i landsbyen Bayt´Itab i 1933, og bor i Dheisheh lejren. Hun fortæller: "Før Nakba (Dagen for katastrofen, som araberne betegner datoen for staten Israels oprettelse) var vores liv enkelt. Vi var bønder, og jorden var centrum for vores liv. Vi pløjede jorden og plantede den til med vandmeloner, melon, linser, majs, hvede mm. Vi havde tillige kyllinger, køer og geder. Hele familien arbejdede med jorden. Alt, hvad vi behøvede, kom fra den og fra vores kvæg. Det er ikke som i dag, hvor man kan købe alt i butikker. Dengang havde vi ingen butikker, og vi behøvede dem heller ikke. Vi var vant til at gøre alt selv, malke, producere yoghurt og bage vores brød. Vi var helt selvforsynende. Men dette ændrede sig på en eneste nat. Vi fik nys om, at den zionistiske militærenhed HAGANA havde hærget i landsbyerne Deir Yassin og Al-Qastal mod nord. Man fortalte os, at de dræbte og nedslagtede palæstinenserne mod nord, og at de var på vej sydpå. Min far var meget bekymret for sin familie, især for pigerne. Folk sagde, at pigerne blev overfaldet og voldtaget af soldaterne. Så da militsen nåede Deir Al Hawa – som er landsbyen lige før Bayt´Itab, besluttede min far, at vi måtte flygte. På en nat blev vores landsby sammen med 27 andre landsbyer forladt på grund af frygten for mord og vold. På en nat mistede vi alt, vi blev flygtninge, og det mest bedrøvelige af alt er, at vi blev flygtninge i vores eget hjemland.

Vi flyttede til flere steder, og til slut måtte vi blive i Jericho. Ingen af os havde forestillet sig, at efter 66 år er vi stadig flygtninge. Vi troede, at alt ville gå tilbage til det gamle, som det havde været før Nakba. At det hele kun var midlertidigt. I begyndelsen tænkte jeg aldrig på, at vi ikke kunne vende tilbage. Men vi narrede os selv. Folk sagde, én måned, og vi er atter tilbage i vores hjem, og efter endnu en måned sagde folk det samme, og at vi blot skulle vente en måned mere. Som tiden gik, svandt håbet om at vende tilbage til vores tidligere liv. Der var en stadig konflikt i vores indre – det ene øjeblik føler du og tror på, at det kun er et spørgsmål om tid, og at vi helt sikkert vil vende tilbage til vores hjem, fordi retfærdigheden vil sejre, men det næste øjeblik føler du dig frustreret og pessimistisk.

Jeg er for gammel, jeg ved, at jeg ikke vil komme tilbage, men denne situation kan ikke vare evigt. Jeg ved, at jeg snart skal dø, men håbet om en tilbagevenden vil ikke dø med mig. Vi har håb i de nye generationer. Efter 66 år føler vi stadig, at vores hjem venter på os, og at vi vil vende tilbage, hvis ikke jeg, så mine børnebørn, om Gud vil. Hvis jeg kunne vende tilbage, ville jeg tage af sted med det samme. Jeg ville uden betænkning efterlade alt,

hvad jeg ejer i lejren uden at tænke mig om to gange. Jeg ville endda kunne acceptere at bo under et træ, som i det mindste ville være mit eget træ. Jeg er ikke den eneste, der føler på denne måde. Alle mine slægtninge og min familie - selv de, der flygtede til Jordan - ville komme løbende tilbage, hvis de fik chancen. Vi ville endda acceptere at bo sammen med israelske jøder, blot vi fik chancen for at vende tilbage til vores hjem.

Efter 66 år repræsenterer lejren for os stadig et midlertidigt opholdssted. Den er et ly, som vi fandt som de flygtninge, vi blev som et resultat af tvangsflyttelse. Jeg kan ikke betragte lejren som et vedvarende opholdssted. Det er midlertidigt. Vi vil blive i stand til at vende tilbage, så snart magtbalancen ændrer sig. Det lykkedes zionisterne at forflytte os, fordi vi var simple bønder. En dag vil dette ændre sig. Lejren er blot et minde om, at noget helt galt er hændt os. Gudskelov, er den nye generation mere bevidst. Det er lykkedes os at overdrage dem – ikke alene nøglerne til vores hjem – men især kærligheden og tilhørsforholdet til hjemstavnen. Jeg har tiltro til dem. De har stadig begejstringen og det håb, som vi har mistet i årenes løb.”

May Hammash (21) bor i Dheisheh flygtningelejren, men stammer oprindeligt fra landsbyen Bayt´Itab: ”Når du vokser op her, minder dagligdagens liv og begivenheder dig om, at du er flygtning. Der er ingen vej ud af at være flygtning: Du bor i en lejr, du går i UNRWA skolen og benytter lejrens sundhedsklinikker, og dine venner er hovedsageligt flygtninge, som med tiden måske ender med at bliver fanger og martyrer. For mig er lejren symboliseret ved et telt. Den er et tilflugtssted i den etniske udrensning, som er overgået os, og på samme tid repræsenterer den undertrykkelse af vores status og situation, det arabiske regimes forræderi ved ikke at nå frem til en løsning, besættelsesmagts brutalitet, myndighedernes ligeglade indstilling og det internationale samfunds hykleri.

Min afdøde bedstefar, som jeg var meget knyttet til, plejede at fortælle os historierne om, hvordan livet var i Bayt´Itab. Han tog os med til højderne omkring Betlehem, pegede ud i horisonten og sagde til os: Kan I se de huse der i baggrunden, og gederne? Der helt ude? Kan I se? Det er Bayt´Itab, vores landsby – din landsby!

Jeg ser mit hjemland i mine bedsteforældre, fordi de har boet der. Den måde, hvorpå min bedstemor taler om mit hjemland er forskellig fra den måde, jeg

ser på det og taler om det. Den måde, hvorpå hun ser det palæstinensiske folk er forskellig fra den måde, hvorpå jeg ser det. Hun ser en palæstinensisk nation og et folk. Hun beskriver dem som den bedste befolkning, forenet og med gode holdninger.

Som vores bedsteforældre har drømmen og håbet om at vende tilbage til deres landsbyer, så har jeg og min generation også denne drøm og det håb, men på en eller anden måde har det forandret sig, eller måske udviklet sig. Forhåbentlig vil den dag komme, hvor jeg frit kan vælge, hvor jeg vil bo.”

Badil Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights er en uafhængig lokal non-profit organisation. Vores formål at forsvare og fremme

palæstinensiske flygtninges og interneredes rettigheder. Vores vision, mission, projekter og relationer er defineret af vores palæstinensiske identitet og principperne i international lovgivning, i særdeles international lovgivning om menneskerettigheder. På dette grundlag forsøger vi at fremme individuelle og kollektive rettigheder for det palæstinensiske folk.

Se mere på www.badil.org.

“Flygtningene er også en del af vores virkelighed. Mange af dem bor stadig i lejre under vanskelige omstændigheder. De har i generation efter generation ventet på deres ret til at vende tilbage. Hvad vil deres skæbne blive?”

Kairos Palestine Dokumentet – Sandhedens øjeblik, kapitel 1.1.6

Flygtninge I Betlehem

Effekten heraf på de forulempede og deres efterkommere

Af Grace Zoughbi

Ved Babylons floder
Sad vi og græd
Når vi tænkte på Zion
I poplerne derovre
hængte vi vore harper
Hvordan skulle vi kunne synge vore sange
Herrens sange
på fremmed jord?
Hvis jeg glemmer dig, Jerusalem,
så gid min højre hånd må lammes
gid min tunge må klæbe til ganen
hvis ikke jeg husker dig,
hvis ikke jeg sætter Jerusalem
over min højeste glæde

(Salmernes bog, 137:1-2, 4-6)

Forestil dig, forestil dig, at hun står her – bleg, smilet er falmet bort og hendes hjerte er tungt – hendes tristhed er åbenbar for alle. Hun var langt hjemmefra, milevis fra, hvor hendes hjerte hører til. Hendes ånd var ikke mere fri til sang,

Christmas Alert 2014, Danish Version

Translation: Friends of Bethlehem

www.betlehem-venner.dk

dans eller til bare at svæve. Endskønt hendes harpe hang på træet ved siden af hende, kunne hun ikke synge, kunne ikke engang nynne en strofe. Hun kunne blot sidde ved BABYLON flodens bred og græde; hendes varme tårer strømmede ned i vandet og forenede sig med den store flod, som rullede afsted.

Hvordan kunne man miste alt på så kort tid? tænke hun med undren. Intet land, intet hjem, ingen Hellig By, intet tempel, ingen identitet. Intet var i Babylon, som det havde været i Jerusalem. Selvom hun ikke engang var helt alene – hendes familie, venner og slægtingen var alle sammen sendt i eksil sammen med hende - så var hun stadig en fremmed, en flygtning, en deporteret. Dette var den sønderknusende virkelighed.

Dage, måneder og år gik, men minderne om Jerusalem forlod hende aldrig. Hun ventede.

Hendes drøm om at vende tilbage til hjemstavnen voksede fra dag til dag, men gik aldrig i opfyldelse

Som salme 137 med al ønskelig tydelighed illustrerer, er hjemstavnen noget som ligger dybt forankret i hjerte og sjæl, noget som er indgroet i vores væsen. Med salmisten spørger vi, "Hvordan kan vi synge Herrens sange, når vi lever et fremmed sted?" (Salme 137:4). Ja, hvordan kan vi det? Kan vores hjerter frydes i et tørt og øde land?

Når vi går i de smalle gader i Betlehem i dag, ser jeg hele tiden flygtningelejrene omkring mig. Smerten og frustrationen over at være blot en halv times kørsel fra sit tidligere hjem, at det ikke er tilladt mig at vende tilbage, det er den virkelighed, beboerne i Betlehems flygtningelejre dagligt lever med. Mere en seks årtier er gået, og denne virkelighed har ikke ændret sig. Fra at bo i telte, som blev til små huse, som igen blev overbefolkede og derefter flytte videre til andre små huse i takt med, at befolkningstallet i lejrene steg, det er, hvad flygtningene må udholde i den lille by, Betlehem. Selv efter flere generationer længes de stadig tilbage til deres landsbyer, som kan anes ude i horisonten. De spekulerer på, hvad der er blevet af disse landsbyer, for der er intet sted som hjemme.

Udover flygtningene i Betlehem og på Vestbredden, drømmer flygtninge i Gaza, Libanon, Jordan og Syrien alle om en dag at vende tilbage til deres land "som flyder med mælk og honning". Vil det ske – eller vil det ikke? Det er

et spørgsmål, som ingen kender svaret på, men mens de drømmer, beder vi til og håber på, at Herren vil gøre store ting for dem. At de midt deres nød skal modtage: "en krone af skønhed i stedet for af aske, glædens olie i stedet for sørgedragt og lovsang i stedet for svigtende mod" (Esajas bog 61:3).

Hvem siger, at dage med bitterhed, lidelser, længsler og smerte skal være evigt? Hvem siger, at man ikke kan håbe eller drømme om et bedre "i morgen"? Hvem siger, at den forulempede part og deres efterkommere for altid skal forblive forulempet? Hvem siger, at pigen ved Babylon flodens bred skal græde for evigt? "Gråd udholdes om natten, men glæden følger, når morgenen gryr." Om end dette ikke gælder for disse flygtninge, så må det komme at gælde for deres børn og børnebørn. Det var jo i sidste ende salmistens børn og børnebørn, som kunne fortælle:Salme 126:1-3)

"Da Herren vendte Zions skæbne, var det, som om vi drømte. Da fyldtes vor mund med latter, vor tunge med jubel. Da sagde man blandt folkene: "Herren har gjort store ting mod dem". Herren har gjort store ting mod os, og vi blev glade." (Salmernes bog salme 126: 1-3)

Herren har i sandhed udrettet store ting. Herren fortsætter med at udrette store ting for sit folk. Vi er Hans folk, Hans øjne, Hans flok. På mange måder er vi alle flygtninge, som higer efter et hjemland. Det sidste, folk ønsker, er at være spredt og hjemløse, og dog, hvor vigtigt det end er at have et fysisk hjem og tilflugtssted, så er det endnu vigtigere at have et åndeligt ly. Flygtingene i Betlehem er blevet fordrevet fra deres hjem, og har fundet et sted, hvor de kan opholde sig, men vi må simpelthen bede til, at disse flygtninge alle i og hos Gud vil finde ly i dårlige som i gode tider. Gud er det sikreste skjold mod fare for alle hans børn. Med salmisten kan vi sige: "Gud er vor tilflugt og styrke, altid at finde som hjælp i trængsler. Derfor frygter vi ikke, når jorden skælver, og bjergene vakler i havets dyb, når vandet larmer og bruser og rejser sig, så bjergene hæves." (Salmernes bog, salme 46: 1-4)

"Midt i livets mange ustabile forhold, forbliver Gud Den Almægtige vores eneste faste klippe; Lad os læne os op ad Ham. Og mens vi gør det, lad os huske, at "Vi længes efter et bedre fædreland, et himmelsk fædreland,--- og at han allerede har bygget en stad til os der." (Brevet til Hebræerne 11:16)

Grace Al-Zoughbi er kristen palæstinenser fra Betlehem, og arbejder som lærer på Betlehem Bibel College. Hun har en Master grad i teologi, og arbejder på sin PhD afhandling. Grace startede sit arbejde på Betlehem Bibel College i 2001 og er nu leder af afdelingen for bibelske studer.

3. søndag i advent

Familiesammenføringsloven og dens konsekvenser

Af Society of St. Yves

Loven om familiesammenføring, der gælder for palæstinensere, der bor i Jerusalem, er ud over alle grænser katastrofal. Ægtefæller, som er fanget i dette spin af juridisk og bureaukratisk ingenmandsland, lider under, at de ikke kan leve et normalt familieliv, have økonomisk stabilitet og leve i psykisk balance. Staten Israel har besluttet – og det fra sag til sag – kun at tildele familiesammenføring til de indbyggere i Jerusalem, der har ægtefæller på Vestbredden. Dette stammer fra den problematiske status, palæstinensere, der bor i Jerusalem, fik i 1967. Denne befolkningsgruppe fik umiddelbart efter 6-dages krigen i 1967 ret til ”permanent ophold” i Jerusalem. Denne status blev skabt ved at udvide fortolkningen af loven om indrejse og ophold i Israel af 1952, som gav Israels indenrigsminister bemyndigelse til at udstede forskellige typer visa til personer, som bor i Israel, men som hverken opfylder kravene i den jødiske lov af 1950 om ”retten til at vende tilbage til Israel” eller den Nationale lov af 1952.

Permanent ophold er en usikker status, da man under denne betegnelse hverken opnår indfødsret eller civile og politiske rettigheder.

Et eksempel er, at palæstinensiske indbyggere i Jerusalem har tilladelse til at deltage i valg på kommunalt niveau, men ikke i valg på nationalt niveau. De har ret til sociale ydelser, til at betale alle former for skat og få udstedt rejsedokumenter fra staten, men indenrigsministeriet, som udsteder disse tilladelser, er bemyndiget til *under visse omstændigheder* at inddrage tilladelserne. Det giver ingen mening for palæstinensere fra Jerusalem at

ansøge om permanent opholdstilladelse, da de ikke er immigranter. Denne befolkningsgruppe er faktisk indfødt!

Jerusalems palæstinensere oplever store vanskeligheder, hvis de ønsker at forenes med deres familier, hvis disse kommer fra Vestbredden, fordi Israel ikke tilkender dem deres fulde familiemæssige rettigheder. Den eneste vej til en sandsynlig mulighed for en palæstinenser fra Jerusalem til at blive forenet med sin ægtefælle fra Vestbredden er - med henvisning til loven om indfødsret og indrejse i Israel af 2003 - at søge midlertidig opholdstilladelse (B1 status) for sin ægtefælle fra Vestbredden. Den midlertidige opholdstilladelse kan muligvis opnås, men kun for et år ad gangen. Loven fastfryser ansøgningsprocessen ved at fastslå, at familiesammenføring er udelukket for alle beboere på Vestbredden (bortset fra Øst-Jerusalem) med 3 undtagelser:

For det første, de personer, som har indfødsretsstatus fra før indførelsen af loven, kan opretholde denne status under visse omstændigheder ved at bevise, at Jerusalem er centrum i deres liv (f.eks. at de betaler skat, og at deres børn går i skole dér), og at de har en ren straffeattest og er sikkerhedsgodkendt.

For det andet, nye ansøgere kan under visse omstændigheder søge om tilladelsen, således at den ægtefælle, der ikke har opholdstilladelse, kan bo sammen med den "indfødte", hvis ægtefællen opfylder ovennævnte krav samt alderskriteriet. Hvis tilladelsen søges for en kvinde, skal hun være fyldt 25 år, og hvis det drejer sig om en mand, skal han være fyldt 35 år for at kunne ansøge om familiesammenføring.

For det tredje, hvis det drejer sig om en *humanitær situation*, er det muligt at ansøge hos indenrigsministeriets humanitære komite. Betegnelsen "Humanitær undtagelse" er vagt formuleret, udefineret, mangler faste kriterier og giver vide rammer for afslag. Der er ingen gennemsigtighed, ej heller findes offentligt tilgængelige optegnelser over, hvor mange ansøgninger, der er blevet indleveret og hvilke argumenter, der skal til, for at ansøgningen går igennem/accepteres, dvs. hvilke forhold, der anerkendes som "et humanitær behov".

Opholdstilladelse via ansøgning med reference til den "humanitære undtagelse" er meget vanskelig at opnå, fordi Israel ikke anerkender den økonomiske byrde, ægtefæller står overfor som et resultat af at leve adskilt som tilstrækkelig til at opfylde kravene. Ifølge de sager, som Society of St.Yves har arbejdet på, er den vægtigste grund til, at en ansøgning falder ind under "humanitær undtagelse", sygdom, og her især børns sygdom.

Bunken af ubesvarede ansøgninger med basis i syge ægtefæller eller børn hober sig op hos organisationen. Selvom der fremsendes dokumentation for livstruende levevilkår, kan det tage op til et år, før der kommer et svar.

Selv ved tildeling af opholdstilladelse under de nævnte omstændigheder, skal ansøgningen fornyes hvert år og godtgøre, at den humanitære situation er uforandret. Dette indebærer, at ægtefællen skal fremvise lægelig dokumentation hver gang, de ønsker at forny deres ansøgning om permanent ophold i Jerusalem, da den Humanitære Komite skal overbevises om, at situationen er uforandret.

Der er belastende, bureaukratiske procedurer forbundet med hver eneste ansøgning. Israel udsteder ikke et ID kort til mennesker under denne lov. Araberne er den oprindelige, indfødte befolkning i Jerusalem, og det giver ingen mening at bevillige familiesammenføring med deres ægtefæller fra Vestbredden på et fra "sag-til-sag" grundlag.

F.B., som er fra Jerusalem, giftede sig i 2002 med en kvinde, som oprindelig er fra Gaza, men har jordansk indfødsret. I 2002 ansøgte F.B. om sammenføring med sin ægtefælle i Jerusalem, da han bor i Jerusalem, mens hans kone og 5 børn bor i Jordan hos hendes forældre. Adskillelsen er meget omkostningsbelastende for parret og deres børn. Det har kostet F.B. og familien dyrt, både økonomisk og psykisk, da F.B. – på grund af fastfrysning af familiesammenføringen - er tvunget til at foretage lange rejser for at være sammen med sin familie.

Dertil kommer, at hans børn ikke får meningsfulde relationer til deres far, fordi de har levet hele deres liv væk fra ham. Han er under konstant pres, for det israelske indenrigsministerium stiller stadig nye krav om yderligere dokumentation, en proces han har haft gang i de sidste 12 år. Ansøgningen om familiesammenføring er ikke blevet afslået med nogen speciel

begrundelse, men de vedvarende krav fra indenrigsministeriet om yderligere dokumentation har fanget F.B. i en bureaukratisk skyttegrav. Processen med krav om officiel dokumentation forhindrer effektivt mange palæstinensere i at få godkendt deres ansøgning om familiesammenføring. Retten til at stifte familie og leve sammen uden at leve som vagabonder i landflygtighed er en grundlæggende rettighed for mennesker. Israels manglende godkendelse af ansøgningen har frarøvet F.B., hans hustru og hans børn denne ret i 12 år.

Et andet eksempel er R.Y., som bor i Jerusalem og i 1982 giftede sig med sin kæreste fra Betlehem og flyttede til Betlehem for at bo sammen med ham dér. Hendes familie består af hende selv, hendes mand, 4 døtre og 2 sønner, en af dem mindreårig. I 2011 fik hendes mand et sammenbrud og begik selvmord. På grund af ægtefællens psykiske tilstand forlod R.Y. i 2010 Betlehem med sine børn for at bo sammen med sine forældre i Den Gamle By i Jerusalem.

Hendes familie må nu leve i den stressfyldte situation, at hendes børn har palæstinensiske identifikationspapirer (ID). Alle børnene er fyldt 18 år, bortset fra den yngste søn. I 2013 ansøgte Society of St.Yves på familiens vegne om familiesammenføring for den yngste søn, en ansøgning, som stadig ikke er behandlet og indtil dato tillige er ubesvaret. Han er nu 13 år gammel. I processen med at sammenføre et barn, efter det er fyldt 14 år, er håbet meget spinkelt. De ældre børn, som er over 18 år, kan ikke længere få israelsk ID på grund af deres alder, hvilket indebærer, at de opholder sig ulovligt ved at bo sammen med deres mor i Jerusalem på trods af familiens belastende livsvilkår under disse ødelæggende omstændigheder.

Hele denne situation belaster R.Y. utrolig meget, fysisk såvel som psykisk. De 4 børn er i knibe, hvis de israelske myndigheder fanger dem i Jerusalem, og de lever med truslen om udvisning til Vestbredden, hvilket vil medføre unødvendig sorg for den i forvejen belastede familie. The Society of St. Yves har indsendt en ansøgning til den Humanitære Komite i Israel om familiesammenføring for resten af børnene. Vi har endnu ikke modtaget et svar.

Lige så bemærkelsesværdig er A.A.'s sag. A.A. giftede sig i 2011 med en kvinde fra Beit Sahour på Vestbredden. Samme år indgav A.A. en ansøgning om familiesammenføring, uden at han troede, der var nogen problemer i det. Indtil fornylig boede deres 4 børn i Jerusalem med midlertidige opholdstilladelser, som er blevet fornyet hvert år.

I de senere år har A.A. haft problemer med øjnene, som nu er resulteret i, at han er blevet 100% blind. Dette medførte en dramatisk forandring i livskvaliteten for hele familien, da A.A. er det eneste familiemedlem, som kan håndtere papirer fra myndighederne og sørge for transport.

Da hans kone kun har midlertidig opholdstilladelse, har hun ikke lov til at foretage sig noget som helst for at hjælpe her. Hun må ikke køre bil i Jerusalem og må ikke behandle vigtige dokumenter vedrørende ansøgninger for familien. Dette er ikke en holdbar situation for familien, hvor børnene har brug for at blive kørt til skole af deres forældre og for at få opfyldt nødvendige behov i deres hverdag. A.A.'s familie er lammet på grund af de usynlige lænker, den israelske regering har lagt dem i.

Disse utallige eksempler illustrerer de stressende og næsten håbløse forhold, palæstinensere i Jerusalem er tvunget til at leve i, på grund af sådanne processer. Effekten heraf er et stort psykisk, økonomisk og fysisk pres på familiernes medlemmer. Når dette holdes op imod den israelske "Lov af 1950 om tilbagevenden", som giver alle personer af jødisk herkomst tilladelse til at bo og leve i selve Israel og Jerusalem, er uligheden uberettiget og uretfærdig. Det er velkendt, at Israels politik er styret mod at sikre, at den jødiske population er den fremherskende i selve Israel såvel som i Jerusalem. Loven om indfødsret og indrejse i Israel af 2003 har effektivt fastfrosset ansøgningsprocessen, fordi loven har skabt en følelse af usikkerhed hos ansøgerne. Hvert år må familierne leve med det pres, det er at spekulere på, om de stadig opfylder forventningerne og kravene fra indenrigsministeriet til, at deres tilladelse vil blive fornyet. Hertil kommer, at den humanitære komite blot er en usynlig kappe, som skjuler lidelserne i de palæstinensiske familier, der ikke kan blive forenet med deres familier, og skjuler de forhindringer, disse familier skal slås med på en daglig basis.

The Society of St. Yves er det katolske center for Menneskerettigheder, som arbejder under Jerusalems latinske Patriarkats paraply. Gennem juridisk assistance og støtte, imødegår organisationen krænkelse af menneskerettighederne, som ophobes på grund af besættelsen.

Hovedområderne for arbejdet i organisationen er palæstinenserers ret til at bo og leve i Jerusalem, sager vedrørende ejendomsret til jord og huse i

Jerusalem og på Vestbredden samt sager, der omhandler retten til fri bevægelighed for palæstinensere. Læs mere på www.styves.org.

”Virkeligheden er adskillelse af medlemmer af samme familie, som gør det umuligt for tusindvis af palæstinensere at leve et normalt familieliv, især i de tilfælde, hvor den ene af ægtefællerne ikke har et israelsk identitetskort.”

Kairos Palæstina Dokumentet,
Sandhedens øjeblik, kapitel 1.1.4.

Familiesammenføring – hvilken lov gælder?

Af H.E. Biskop William Shomali

I denne refleksion vil vi lægge vægt på mand-hustru sammenføring, og ikke på familiesammenføring.

Ægtefæller skilles af forskellige årsager. For eksempel er der tilfælde af adskillelse, fordi ægtefællen er tvunget til at arbejde i udlandet – og det kan

ske ved illegalt ophold – i hvilke tilfælde han forlader sin kone og sine børn i et stykke tid i forventning om, at bedre tider venter forude, som vil muliggøre en sammenføring. På et tidspunkt vil enten manden vende tilbage til sit land eller søge opholdstilladelse for sin kone. Et sådant skridt er imidlertid underlagt værtslandets love. Visse lande muliggør indrejse på visse betingelser, mens andre stater vælger at opstille umulige betingelser for at dæmme op for nye immigranter, for således at beskytte landets økonomi og demografiske balance.

Et andet eksempel er, at en person gifter sig med en partner af en anden nationalitet. Hvis de ønsker at bo under samme tag, vil de begge hver for sig forsøge at få den anden til at flytte til sit land og der være underkastet det pågældende lands love. I det fleste tilfælde vil fremmede stater – for at lette forholdene – give indfødsret til den anden person, på betingelser, der er mulige at opfylde.

De immigrationsregler, som fremmede lande har vedtaget, stammer fra den naturlige rettighed til at gifte sig, starte en familie, få børn og opdrage disse.

I ethvert samfund udgør familien den fundamentale enhed, og samfundet er nødt til at beskytte og hjælpe familien. Derfor er det ikke normalt, at ægtefæller blive adskilt, da denne adskillelse afholder dem fra at bo under samme tag og frarøver børnene deres ret til at leve et normalt liv i familiens skød.

Den naturlige ret, som vi her henviser til, er indpodet i det menneskelige sind som noget helt selvfølgeligt. Denne ret er som sådan og uden undtagelse accepteret af alle nationer, kulturer, etniske grupper og religioner.

For at opsummere, så har begge ægtefæller såvel pligt som ret til at leve under samme tag for at opfylde formålet med deres ægteskab, herunder gensidigt samarbejde, forenet i kærlighed og få børn og opdrage dem.

Når vi ser på overskriften: Hvilken lov gælder for familiesammenføring? Så er svaret, at politiske love og naturlove i samklang bekræfter den samme ret. Sagen bliver endnu vigtigere, når vi anerkender, at denne ret rækker ud mod en guddommelig lov.

Da farisæerne spurgte Jesus om muligheden for skilsmisse, svarede han: ”Har I ikke hørt, at Skaberens fra begyndelsen skabte dem som mand og

kvinde? Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød. Derfor er de ikke længere to, men ét kød. Hvad Gud har sammenføjet, må mennesker ikke adskille.” (Mathæus 19:5). Dette betyder, at familiesammenføring under samme tag er en bindende, guddommelig lov.

I lyset af disse principper, hvorledes kan vi da respektere de verdensomspændende politiske love vedrørende familiesammenføring? De, der udsteder uretfærdige familierelaterede love og sætter dem i værk, går ikke blot imod en naturlov, men også mod en guddommelig lov, og foretager således en kriminel handling over for Gud. Enhver, der har evnen til at kæmpe imod disse uretfærdige love – og ikke foretager sig noget som helst – begår i sandhed en forbrydelse mod menneskeheden.

Det er derfor en pligt for lovlige organisationer, FN og Kirken i fællesskab at stille op og sige direkte og højlydt fra over for regeringer, som ikke viser respekt for denne lov. Vi håber, at denne opfordring vil give genlyd sammen med andre lignende opfordringer, og få dem, der ikke respekterer familiens ret til at leve et anstændigt liv, til at føle sig skyldige.

H.E. William Shomali, titulær biskop i Lydda, hjælpebiskop i det latinske Patriark i Jerusalem og Palæstina, blev født i 1959 i Beit Sahour, Palæstina, og ordineret præst i 1972. Han blev udnævnt til biskop og ordineret i 2010 i Betlehem.

4. søndag i advent

2014 – FN år for solidaritet med det palæstinensiske folk

”(....) Det er tid til en radikal ændring af hele idegrundlaget og den nuværende situation. Israelere og palæstinensere kan leve sammen i fred og gensidig kærlighed, forudsat at de basale årsager til uretfærdigheden fjernes. Oplysningen til folket har været negativ i de forløbne år. Et nyt kapitel må

tage sin begyndelse: kærlighed er mulig, sameksistens er mulig. Hele grundlaget baseret på frygt og usikkerhed må ændres. Drab som udføres uden skrupler på hundredvis af mænd, kvinder og børn må stoppes. Krigsherrer, I står på den forkerte fod. Alle jeres drab, al jeres vold, alle jeres våben bringer ikke sikkerhed og vil ikke fjerne jeres frygt.

Vejen til fred er fredens vej. Alene denne vej kan føre til sikkerhed og fred. Israel og alle Israels venner må forstå, at efter 60 år med mord og vold kan Israels frelse og overlevelse aldrig blive opnået med den nuværende vold. Hvis deres kærlighed til Israel er oprigtig, og hvis de virkelig bekymrer sig om menneskers ve og vel, hvad enten det drejer sig om israelere eller palæstinensere, må Israels venner hjælpe Israel til at forstå, at forholdene må ændres.(....)

Vi opfordrer alle, der bekymrer sig om menneskers værdighed og menneskeliv, til at handle nu uden yderligere tøven. Vi opfordrer det internationale samfund, regeringer, kirker og samfund til at lægge kraftigt pres på Israel om at overholde de internationale love og ophæve belejringen af Gaza samt stoppe den militære besættelse af de palæstinensiske territorier i overensstemmelse med FN resolutioner. Ydermere, at fjerne alle de forhindringer, som har hindret den længe ventede fred. Det kræver klogskab og medmenneskelighed at udvise en adfærd, som er fair over for begge parter i denne konflikt – især hvis den ene part er besætter og den anden er besat. Det kræver en kraftig anstrengelse og beslutningsvilje for at bringe fred til alle: Til israelere og til palæstinensere således at alle føler sig sikre og opnår frihed og lige rettigheder i en demokratisk og uafhængig stat. Ikke flere gentagelser af invasioner og massakrer og hovedløse drab, hvad enten det drejer sig om enkelt individer eller kollektivt, således som det foregår i Gaza lige nu. Vi opfordrer alle kirker til at påtage sig deres forpligtelser mod Det Hellige Land, deres rødders land, hvis de virkelig bryder sig om deres rødder og Det Hellige Land og dets folk. Mange kirkesamfund forekommer at være ligeglade eller frygtsomme med udsigten til at handle. Kirkesamfundene bør lægge pres på Israel og på deres egne regeringer for at få en ende på Israels ´friløb´ og for at holde Israel ansvarlig. Dette diplomatiske pres er mere nødvendig nu end nogensinde tidligere. Det er et spørgsmål om at frelse liv, men også et spørgsmål om at tvinge dem til at udvise ansvarlighed overfor kriminelle handlinger. På linje med lignende internationale situationer, er tidspunktet kommet til økonomiske og militære sanktioner”.

**Erklæring af den 24. juli 2014:
 ”Diplomatisk pres for fred: Opfordring til sanktioner”, fra Kairos Palæstina og Den nationale sammenslutning af kristne organisationer i Palæstina (National Coalition of Christian Organizations in Palestine NCCOP)**

”Jeg efterlyser indlevelse også fra de mennesker, der omgiver mig – jeg beder dem om ikke at hade”

Af Widad Shabani

Hvad er din opfordring til dit eget folk?

Jeg opfordrer det palæstinensiske folk til, at vi – både kristne og muslimer – beder for fred og frihed, fred og frihed ikke blot for palæstinensere men for alle folkeslag. Jeg er mor, og som en mor føler jeg med ethvert menneske, der har mistet en elsket person, uanset om det drejer sig om en jøde, en kristen eller en muslim.

Jeg beder om indlevelse fra de mennesker, der omgiver mig – jeg beder dem om ikke at hade. Vi er alle mennesker, vi har de samme følelser, og vi lider alle under den israelske besættelse.

Hvad er din opfordring til alle folk i hele verden?

Jeg beder mine søstre og brødre over hele verden om at føle med os, at støtte os, at se på os som mennesker og på den indvirkning, den israelske besættelse har på os i vores dagligdag. Jeg opfordrer alle til at besøge Palæstina og det palæstinensiske folk, lytte og høre deres fortællinger, og at forstå. Og jeg beder om, at se mennesket i os, et menneske, som lider.

Widad Shabani er født i 1936 i den Gamle By i Jerusalem, og tilhører en af de tre tilbageblevne familier i den såkaldte "Davids by" i Silwan. Hun er mor til 2 døtre og 6 sønner, og er bedstemor til 23. Hun mistede en af sine sønner, da han 16 år gammel, i 1980'erne blev stukket ned af israelske bosættere.

"Husk på Betlehem hele året – og ikke kun ved juletid"

Af Victor Bartaseh

Hvad er din opfordring til dit eget folk?

Dette budskab kommer fra hjertet, fra min tro som palæstinensisk kristen til mine kristne medborgere i Det Hellige Land. I er de gående, talende og levende sten fra de hellige steder. Jeg opfordrer jer til at forene jer i et stærkt broderskab således at I kan overleve i den uro og den tummel vi oplever som kristne i Mellemøsten i denne meget kritiske politiske tid. I opfordrer jer til **IKKE** at forlade jeres land, jeres hjem, jeres oliventrær og jeres frugthaver. Bliv i jeres hjemland, det har brug for jer. I er det oprindelige folk i dette land. Landet er jeres forfædres ejendom. I er dette lands blomstrende have, som til stadighed vil sprede kærlighedens og fredens spor og ånd til hele verden.

Hvad er din opfordring til alle folk i hele verden?

Mit budskab til vores søstre og brødre i hele verden er: Husk, at der bor palæstinensere i dette Hellige Land; husk på, at Betlehem er kristendommens vugge, og at stjernen fra Betlehem skinner over hele verden med budskabet om kærlighed og fred, endskønt vi savner fred her bag adskillelsens og hadets mur. Husk på, at vi vogter over de hellige steder. Husk på dette – ikke kun ved juletid, men hele året rundt.

Vi har brug for, at I kommer til os som pilgrimme hele året rundt, at I vil støtte os, yde os den støtte og det mod, vi har brug for at kunne blive i vores land og i vores hjem, således at den kristne tro og ånd til stadighed vil svæve over dette Hellige Land.

Vi har brug for jeres støtte via jeres regeringer til vores lovlige og retfærdige sag for at få en ende på den forfærdelige israelske besættelse af vores hjemland. Vi har brug for, at I lægger pres på jeres regeringer, så de lægger pres på den israelske regering, således at israelerne så hurtigt som

overhovedet muligt føre FN's resolutioner vedrørende den palæstinensisk-israelske konflikt ud i livet, således at vi kan få fred her og i hele verden.

Dr. Victor Hanna Jubrail Betarseh er født i 1934 i Betlehem. Han er leder af Beit Sahour Medical Center. Han er aktiv i det politiske og sociale arbejde i Betlehem og var Betlehems borgmester fra 2005 til 2012.

"If you can dream it, you can do it – Walt Disney"

Af Sukaina Khalawi

Hvad er din opfordring til dit eget folk?

Jeg ved ganske udmærket, at det tidspunkt – nu -, hvor jeg skriver mit bidrag til dette opråb, er meget sørgeligt; vi er vidne til et grusomt angreb fra besættelsesmagts styrker på det palæstinensiske folk. Jeg ved ganske udmærket, at Mohammad Abu Khdair's sjæl, han, som blev brændt levende, er her og aldrig vil overgive sig. Men jeg tror også på, at der aldrig nogensinde i verdenshistorien har været så hård en kamp for frihed, som den, vi kæmper. Mit budskab til jer er, at kamp ikke drejer sig om at bære våben eller besidde tanks. Nej, kamp handler om kærligheden til vores land, tro på vores sag, kamp er at lære vores børn, hvordan de skal elske deres land og at de skal udgøre et aktiv for deres nationer. Herfra beder jeg jer alle, inklusive mig selv, om at forsvare vores elskede Palæstina, bevare vores jord og boykotte enhver aktion og adfærd eller handling, som opretholder besættelsen og altid at tro på, at i morgen vil det blive bedre og at solen snart vil skinne.

Hvad er din opfordring til alle folk i hele verden?

Vi palæstinensere elsker vores liv og tror at med jeres solidaritet, med jeres støtte, med jeres tro på vores sag og med jeres tro på, at vores sag er retfærdig, med jeres anstrengelser for at sprede vort budskab, og med jeres pres på jeres regeringer, så de stopper støtte til besættelsesmagten, så vil vores drøm om frihed blive til virkelighed.

Sukaina Khalawi er født i Betlehem i 1982, er MA i Menneskerettigheder og har en BA i socialt arbejde og psykologi. Hun arbejder som overordnet programudvikler ved Defence for Children International-Palestine (DCI) og som regional koordinator for DCI's netværk i Mellemøsten og Afrika.

”Vi er nødt til at overvinde den os af Israel med-loven-i-hånd-etablerede politiske deling”

Af Manar Makhoul

Hvad er din opfordring til dit eget folk?

I de sidste 10 år er der blandt palæstinensere i hele verden en gryende forståelse for, at vores situation er farlig. **Palæstinenserne**, (de 150.000 palæstinensere som blev boende efter Nakba 1948, og som er nu vokset til 1,2 millioner.) **Palæstinenserne** i Jerusalem (besat i 1967), som ikke har israelsk indfødsret. **Palæstinenserne** som lever under 1967-besættelsen på Vestbredden og i Gaza. **Palæstinenserne**, som lever som flygtninge over hele verden – alle tilhører de juridiske enheder, og de repræsenterer de politiske delinger, som er opstået og har udviklet sig over årene.

Oslo fredsforhandlingsprocessen, som tog sin begyndelse i de tidlige 1990ere, understøttede disse politiske delinger, idet de udelukkede palæstinensiske borgere i Israel og de palæstinensiske flygtninge, herunder de internt fordrevne, fra den politiske proces, som skulle afgøre deres skæbne. Det vil sige, at den omfattende majoritet af palæstinensere (mere end 7 millioner flygtninge og 1,2 millioner palæstinensiske borgere i Israel – ud af det totale antal på 11 millioner i hele verden) er blevet marginaliseret og har ingen indflydelse på deres egen fremtid.

Den voksende frustration hidrørende fra ´fredsprocessen´, som ikke var bestemt til at opnå forening mellem palæstinenserne og israelerne, førte til, at mange palæstinensere genovervejede deres situation. Man kan kun begynde at tænke på at løse denne konflikt, hvis man forstår roden hertil. At forstå, at palæstinenserens ubehagelige situation ikke begyndte i 1967, men har sin rod i den Zionistiske ideologi, er af afgørende vigtighed for at kunne bekæmpe den geografiske, juridiske og politiske deling af Palæstina. Basis for den stadigt voksende palæstinensiske aktivisme, er at zionismen overalt identificeres som palæstinenserens fjende, og det er nøglen til enhver fremtidig handling. Palæstinenserne må forene sig politisk. Vi er nødt til at overvinde Israels med-loven-i-hånd-politiske deling. Der er behov for at samles under én politisk enhed, som repræsenterer alle palæstinensere. Det

betyder genoplivning af den palæstinensiske befrielsesorganisation, PLO, eller skabelse af et nyt, repræsentativt organ.

Hvad er din opfordring til alle folk i hele verden?

International solidaritet med det palæstinensiske folk er altafgørende for vores kamp. Borgerne må sætte pres på deres regeringer, organisationer og den private sektor. Solidaritets-aktivisme med Palæstina må nødvendigvis bero på forståelse af konfliktens historie, som beskrevet ovenfor, og må styres med parametre som kampagner mod Israel som boykot, manglende finansiel støtte og sanktioner lige indtil Israel overholder international lov og universelle principper for menneskerettigheder.

En sådan global kampagne burde opretholdes indtil Israel opfylder sine forpligtelser og anerkender det palæstinensiske folks uantastelige ret til selvbestemmelse, og lige indtil Israel overholder forskrifterne i den internationale lov:

1. Afslutte sin besættelse og kolonisering af al arabisk jord, og bryde muren ned
2. Anerkende Israels arabisk-palæstinensiske indbyggers grundlæggende rettigheder til total lighed, og
3. Respektere, beskytte og fremme de palæstinensiske flygtnings ret til at vende tilbage til deres hjem og ejendomme, som det fremgår af FN's resolution 194.

Manar Makhoul er leder af Research and Production enheden under BADIL, Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights. Manar har en PhD grad i Mellempøststudier fra Cambridge Universitet.

”Hvis vi står side ved side i hver eneste region kan vi overvinde og overleve”

Af Sana Malash

Hvad er din opfordring til dit eget folk?

Jeg er kvinde og flygtning, og bor i en lille lejr, som hedder Aida camp, helt tæt op ad Muren. Det er virkelig vanskeligt at bo og leve på så overbefolket et sted. Husene står så tæt ved siden af hinanden. Hertil kommer, at situationen i denne lejr overhovedet ikke er rolig, fra tid til anden kaster israelske soldater store mængder af tåregas, så det eneste, du indånder, er gassen. Som palæstinensisk kvinde, der står over for denne forfærdelige situation hver eneste dag, beder jeg mennesker om hjælp til dem, der lever i disse belastede områder, ved at give dem kurser i førstehjælp og lave aktiviteter for børnene (fordi lejren er deres eneste legeplads).

Folk burde også arbejde hårdt for at opnå fred. Vi er så trætte og så anspændte af situationen – det er på høje tid, vi kommer til at føle os sikre. Vi lever i frygt for vores børn, som har så mange sociale problemer. For at afhjælpe dette må vi arbejde sammen og skabe planer, som kan hjælpe kvinder, børn, men også studerende, fordi de har ikke nogen reelle muligheder for at arbejde inden for deres felt. Et andet vigtigt punkt er at holde forbindelse med ungdommen. Det er den bedste måde for at kunne drage nytte af deres erfaringer i samfundet. Hvis vi står side ved side i hver eneste region, kan vi sejre og overleve.

Hvad er din opfordring til alle folk i hele verden?

Spørgsmålet burde simpelthen være: ”Hvorfor venter verdens folk på, at palæstinenserne skal bede om hjælp?” Det er da helt normalt, at du yder enhver hjælp og støtte til dine medborgere, hvis deres rettigheder bliver truet på den anden side af verden? Er det virkelig nødvendigt at bede om hjælp til mishandlede og sårbare mennesker?

Jeg er ked af, at de fleste folk i verden er nærmest blinde over for den sandhed, at palæstinensere er mennesker, hvis rettigheder bliver overtrådt og truet af den israelske besættelse, som får sin magt fra direkte og indirekte støtte fra udlandet. Som palæstinensisk kvinde, der bor i en flygtningelejr, har jeg oplevet alle former for tortur, diskrimination og mishandling udøvet af den

israelske besættelse. Alt, hvad jeg ønsker at bede folk over hele verden om, er, at være mere opmærksom på den sommetider negative indflydelse fra medierne. Vær opmærksom på de omstændigheder, palæstinenserne lever under og prøv at se dem med befolkningens briller og ikke med mediernes. Mange sandheder dør i mediernes fortællinger af historierne. En ægte palæstinenser, som er den, der lider og stadig lider under besættelsens grusomme fremgangsmåder, vil aldrig tøve med at fortælle, hvor store tab og hvor megen smerte han har indkasseret. Hvis hjælpen fra den internationale verden fortsætter med at støtte Israel – enten ved finansiel støtte til projekter eller økonomiske bidrag - hvorledes skal da Israels stærkt aggressive magt få ende? Derimod burde støtten gives direkte til palæstinenserne, som har stort behov for at udvikle deres samfund og få accept til at kræve deres basale rettigheder.

Jeg tror ikke, at fredsprocessen er en løsning. Så længe der eksisterer en ondskabsfuld magt, som kontrollerer og truer den svage og nødlidende befolknings liv, vil fredsprocessen kun være endnu en paragraf i de ubrugelige internationale konventioner, som kræver, at de sårbare ulykke og lidelser bringes til ophør, den vil blot være blæk på papir.

Derfor beder jeg indtrængende om at yde moralsk og materiel støtte til palæstinenserne, de virkelige ofre!

Sana Malas er født i 1987 i Aida flygtningelejren i Betlehem. Hun har en BA i computer science og arbejder hos UNWRA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine).

Fem år med Kairos Palæstina

En økumenisk palæstinensisk opfordring til handling

Kairos: Tid til handling

Af Nora Carmi

Mange af jer har fulgt Kairos Palæstina lige siden dokumentet: "Sandhedens øjeblik" blev søsat i Betlehem for 5 år siden. Formuleret i et samarbejde mellem 15 økumeniske mænd og kvinder blev dette dokument til som et råb fra de palæstinensiske lidelser, udtrykt i begreberne tro, håb og kærlighed. Er ikke disse 3 teser grundlaget for vores kristne tro? I dag har dokumentet udviklet sig at blive en dagsorden, en livsform accepteret af en stor del af lokalbefolkningen, velsignet af kirkelige ledere og politikere såvel lokalt som regionalt og – ja – dokumentet er godt på vej til at blive grundlaget for en global bevægelse for ret og retfærdighed. Ved et møde med pave Francis i maj måned fremlagde Cardinal Biahara Ra'í, den libanesisk maronitiske patriark over Mellemøsten, Kairos Palæstina dokumentet ved slutningen af en gudstjeneste i Beit Sahour med ordene: "Dette er vejen til fred."

For jer, som ikke er bekendt med ordet Kairos, lad mig begynde med at definere dette gamle græske ord. Det henviser til den kvalitative tidslomme, hvor guddommelige hændelser sker. Enkelt udtrykt, er det øjeblikket, det gunstige øjeblik, det afgørende øjeblik, hvor vi på trods af menneskers lidelser, oplever Guds nåde og storhed, og **vi bliver kaldet til at reagere, handle og skabe forandring**. Det skete i Sydafrika i 1985, og vi ved, at det vil ske i Palæstina/Israel, i Mellemøsten og videre ude i verden. Råbet er til os, palæstinensere, muslimer, kristne, og jøder, til kirker, beslutningstagere og lovgivere og til hele det internationale samfund. Det ultimative formål med Kairos opråbet er at opnå retfærdighed for alle mennesker. I det land, hvor profeterne taler om retfærdighed mindst 200 gange i det gamle testamente, er der to folk, israelere og palæstinensere med 3 religioner, jødedom, kristendom og islam, som længes efter fred – en fred som skulle have været etableret for længe, længe siden – men vi ved stadig ikke, "hvad der skal til for at skabe fred".

Årsagerne til, at lidelserne, undertrykkelsen, tvangsforflytningerne og apartheidregimet har kunnet finde sted og eksistere i mere end 60 år, fremgår helt klart af Kairos dokumentet:

1. Teologier, som retfærdiggør forbrydelser og legitimerer undertrykkelse og besættelse. En sådan teologi er langt fra den kristne lære, fordi en sand kristen teologi er baseret på kærlighed og solidaritet med de undertrykte. Den er et råb om retfærdighed og lighed for alle mennesker. Dette er MIN kristne tro rodfæstet i Jesus Kristus. Er det også din?
2. Straffrihed for Israel, dens negligering af internationale love og internationale beslutninger, mangel på respekt for juridiske systemer og autoriteter samt manglende vilje til at implementere f.eks. FN's lovgivning, som ville kunne styrke den undertrykkende besættelse i at rette op på dens fejltagelser, og ligeledes holde Israel ansvarlig – på linje med andre stater – for krænkelser af alle former for retssikkerhed og naturlige rettigheder.

Ved at udvise et utroligt mod erklærede de palæstinensiske kristne i 2009 den militære besættelse af vores land for at være en synd mod Gud og mennesker, fordi besættelsen ødelægger gudsbilledet hos den israeler, der er blevet besætter, ligesom den ødelægger gudsbilledet i de palæstinenserne, der lever under besættelsen, fordi den fratager dem deres basale menneskerettigheder givet af Gud.

En besættelsesmagt, der påråber sig retten til vold i Gud den Almægtiges navn, tilsidesætter Gud for midlertidige menneskelige interesser og ødelægger det guddommelige billede hos de folk, som lever under såvel politisk som teologisk uretfærdighed.

I Kairos dokumentets kapitel 2.5. lyder det:

”Vi hævder videre, at den israelske besættelse af Palæstina er en synd imod Gud og imod menneskeheden, fordi den fratager palæstinenserne deres grundlæggende menneskerettigheder, givet af Gud.

Den ødelægger gudsbilledet i den israeler, der er blevet besætter, på samme måde som den ødelægger gudsbilledet i de palæstinensere, der lever under besættelsen. Vi hævder, at enhver teologi – tilsyneladende baseret på Biblen eller på troen eller på historien – der legitimerer besættelsen, er langt fra den kristne lære, fordi den fremkalder vold og

hellig krig i Guds den Almægtiges navn, idet den underordner Gud under midlertidige menneskelige interesser og ødelægger gudsbilledet i de mennesker, der lever under såvel politisk som teologisk uretfærdighed.”

Hvorledes kan da tro, håb og kærlighed hjælpe os til at nå visionen?

Tro:

Vi tror på én Gud, en god og retfærdig Gud. Vi tror, at hvert menneske er skabt i Guds billede og til Guds lighed, og at enhvers værdighed stammer fra den Almægtiges værdighed. Vi tror, at Jesus Kristus kom for at fuldbyrde Loven og profeternes forudsigelser. Alle profetier er blevet opfyldt gennem Ham. Vi tror, at Guds ord er det levende ord, som kaster sit særlige lys over hver periode i historien. Det er uacceptabelt at omdanne Guds ord til bogstaver i sten, der forvrænger Guds kærlighed.

Vi tror, at vores land har en universel opgave. Vi tror, at betydningen af løfterne, landet og udvælgelsen af Guds folk omfatter hele menneskeheden. Løftet om land har aldrig været et politisk program, men derimod forspillet til en altomfattende universel frelse. Vores tilknytning til landet er en naturlig rettighed. Det er en sag om liv og død, og vi ved at Guds ord ikke kan blive kilden til vores ødelæggelse.

Dette er vort svar til tvetydige teologer, som knytter bibelsk og teologisk legitimitet an til krænkelse af vores rettigheder. Løfterne bliver, når de fejlfortolkes, en trussel mod vores eksistens, og evangeliets ”godt nyt” er blevet til et ”dødsbudskab” for os.

Den første udfordring for disse teologer er at fordybe sig i deres refleksioner over Guds ord og til at korrigere deres tolkninger således, at de i Guds ord ser en kilde til liv for alle folkeslag.

Håb:

Vi må skelne mellem håb og optimisme, fordi den nuværende situation realistisk set ikke fremmer nogen hurtig løsning. Det tydelige israelske svar levner ingen plads til forventninger. Håber ligger dog først og fremmest i troen på Gud. Håb betyder også forventninger til en bedre fremtid og på samme tid ikke at jage illusioner. Vi erkender, at freden ikke ligger lige for, men hvis vi

accepterer, at vi er kaldet til at være samarbejdspartnere for Helligånden, som har bolig i os, får vi styrken fra denne vision til at stå fast, forblive stærke og arbejde på at forandre den virkelighed, vi befinder os i. Håb betyder ikke at give efter for ondskaben, men at stå op imod den og forsætte med at bekæmpe den. Vi, de palæstinensiske kirker, har lært, at vi hellere tror på kærlighedens styrke end på hævnens, hellere en kultur for livet end for døden. Dette er en kilde til håb for os, for kirken og for verden. Vi, i Palæstina, vil forblive en forkyndende, standhaftig og aktiv kirke i opstandelsens land.

Den anden udfordring for kirken: Kirkens opgave er profetisk. At tale modigt, ærligt og kærligt. Hvis vi skal tage parti, så vil det være for de undertrykte, som følgesvende til den Kristus, der stod sammen med synderne og kaldte dem til omvendelse, liv og genoprettelse af den værdighed, som Gud havde givet dem, og som ingen har ret til at fratage dem.

Kærligheden

Kærlighedens bud om, at du skal elske dine fjender og bede for dem, der forfølger dig, er lettere sagt end gjort. Kærligheden stræber efter at rette op på ondskaben og stoppe aggressionen. Vi anser derfor modstand som et udtryk for kærlighed. Kærligheden opfordrer os til at gøre modstand, som en ret og en pligt for en kristen, forudsat at det er modstand med kærlighed som dens logik. Vi kan alle engagere os i

- Ikke-voldelig modstand som f.eks. de ugentlige demonstrationer mod Muren og bosættterne på Vestbredden i byerne
- Civil ulydighed
- Økonomisk og handelsmæssig boykot af alt, hvad der bliver produceret i Israel og deres ulovlige besættelse. Formålet med disse kampagner er ikke hævn, men at sætte en stopper for den eksisterende ondskab, og dermed befri undertrykkerne såvel som ofrene for uretfærdigheden. Målet er at frisætte begge folk fra de ekstreme tilstande.

Kairos´ opfordring til dig:

Min appel til dig i dag er: Er du i stand til at hjælpe os med at genvinde vores frihed? Har du forstået, at dette er den eneste måde at hjælpe de to folk til at opnå retfærdighed, fred, sikkerhed og kærlighed?

Lokalt har Kairos flyttet sig fra blot at være et dokument til at blive en bevægelse, som alle kirkelige organisationer og grupper inden for den nationale sammenslutning af kristne organisationer i Palæstina (The National Coalition of Christian Organisations in Palestine (NCCOP)) tager ejerskab for, hvor der er et reelt dediceret samarbejde med en deling af ansvar i forhold til de enkeltes ekspertise. Vores forbindelse med den internationale arena skyldes, at vi tror på kirkens magt. Vi kan ikke acceptere, at den jødiske lobby intimiderer os, forulemper os og luller os ind i en larmende stilhed, og blokerer vores bevidsthed ind i passivitet og inaktivitet.

Kairos konceptet er velgørende for alle, på samme måde som det er det for palæstinenserne. Det er en opfordring til at reflektere over vores ståsted, erkende vores uretfærdige handlinger og fejltagelser og sammen bevæge os frem mod en vedvarende befrielse for os alle.

Budskabet bekræfter, at sammen kan vi skabe positive forandringer. Jeg opfordrer jer alle kraftigt til at rejse – mentalt såvel som fysisk – til dette meget lille sted i Verden og til den fattige krybbe, hvorfra budskabet om fred blev udråbt. Efter alt det, folk i vores område har lidt i 2014, især i Gaza, er min bøn, at denne jul må blive en særlig jul for jer og jeres kære og ”Lad der blive fred på jorden og i himlen”.

Nora Carmi er projektkoordinator hos Kairos Palæstina – Sandhedens øjeblik

”Kristus er født, Kristus har åbenbaret sig Velsignet være Kristus åbenbaring”

Det er de ord, som medlemmerne af den armenske ortodokse kirke hilser hinanden med for at proklamere den gode nyhed om Jesus Kristus guddommelige fødsel og nedstigning til verden.

Gud tog menneskeskikkelse på sig gennem sin søn, Jesus Kristus, som blev født i Betlehem for mere end 2000 år siden af en jomfru ved navn Maria, og derved forenede han sin guddommelighed med menneskeheden i en perfekt forening. Han lod sig føde for at give mennesket sin oprindelige nåde, som mennesket havde mistet ved at imødegå Guds vilje, og dermed blev dømt til at dø. Gud havde skabt Adam i sit eget billede og gav ham Helligånden.

Men djævelen forførte Adam gennem hans livsledsagerske, Eva, til at spise fra det forbudte livstræ. Adam og Eva spiste frugten heraf og begik således en dødelig synd. Vorherre Jesus Kristus, Guds enbårne søn, kom til denne jord som Adam nr. 2 for at slette menneskets oprindelige synd og give mennesket en ny chance for at opnå udødelighed. Hans mirakuløse fødsel blev hyldet af en hærske af engle, som sang: ”Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag. På denne måde blev hans budskab om fred og kærlighed givet til menneskeheden, for at de skulle elske hinanden, og for at fred skulle herske på jorden, og som følge heraf skulle had og krige forsvinde. Jesus Kristus er Fredsfyrsten, og alle hans troende skal være fredselskende og fredsskabende.

Desværre savner vi i dag fred i vores Hellige Land, dvs. i Israel og Palæstina og i nabolandene Syrien og Iraq, fordi ondskaben hersker og sætter folkeslag op mod hinanden. Vi beder konstant for fred og retfærdighed, for kærlighed og forståelse i vores del af verden.

I juletiden er det tid til at understrege formålet med at give frelsen til mennesker gennem vor Frelser og Herren, Jesus Kristus, og stræbe efter fred og kærlighed. Kristne kirker over hele verden hylder dette budskab. Hvor de fleste kristne fejrer Herrens fødsel den 25. december, var den gamle dato den 6. januar, hvor man på samme dag fejrede Herrens fødsel og dåb under betegnelsen Epiphany eller Theophany, som betyder Guds åbenbaring, og som sammenfatter begivenhederne Herrens fødsel og dåb.

Den 25. december var datoen for Pagan festlighederne (en hedensk fest), som blev indstiftet i år 274 efter Kristus som fødselsdagen for den ubesejrede sol, som ved vintersolhverv viste fornyet styrke i sit lys. Kirken i Rom kunne ikke udslette denne dato. I år 336 efter Kristus besluttede Paven at flytte Kristi fødsel fra den 6. januar til den 25. december som Retfærdighedens Sol og at lade dåbsfejringen forblive den 6. januar sammen med tilbedelsen af Magi (de hellige tre konger). Denne forandring blev gradvist adapteret af forskellige kirker over de næste mange hundrede år, undtagen af den armenske ortodokse kirke, som ikke så nogen grund til at afvige fra den oprindelige dato. Derfor opretholder den armenske ortodokse kirke den 6. januar under navnet Epiphany, Hellig trekongers dag, for at fejre Herrens fødsel og dåb på samme dag.

I det Hellige Land ligger Epiphany efter den Julianske kalender den 6. januar, som i den Gregorianske Kalender er den 19. januar – en forskel på 13 dage.

I 1582 efter Kristus opdagede pave Gregory XIII, at den Julianske kalender var blevet forlænget med 11 minutter og 15 sekunder i forhold til den aktuelle beregning af tid og årstider. Denne nye udmåling af kalenderen blev kendt som den Gregorianske kalender.

Hvis de græsk-ortodokse, kopterne, de syrisk og etiopisk-ortodokse kirker opgiver den Julianske kalender og går over til den Gregorianske kalender, vil de fejre jul den 25. december samtidig med de romersk-katolske og protestanterne i Det Hellige Land, og den armensk-ortodokse kirke vil fejre Herrens fødsel og dåb den 6. januar ifølge den Gregorianske kalender.

Juleånden er den samme i alle kristne kirker, uanset forskellen i de nuværende datoer. Vorherre, Jesus Kristus lod sig føde som vor frelser og budbringer af fred og kærlighed. Lad os blive i ham som vores Frelser og Fredsfyrste.

Ærkebiskop Aris Shirvanian, Det Armenske Patriarkat i Jerusalem

Kairos Palestine – A moment of truth

Bethlehem, Palestine

c/o Dar Annadwa

P.O.Box 162

Tel.: +972 2 277 0047

Fax: +972 2 277 0048

Website:

www.kairospalestine.ps

Facebook:

www.facebook.com/kairospalestine

Kairos Palæstina består af en gruppe palæstinensiske kristne, som udgav "A moment of Truth" – "Sandhedens øjeblik", som er de kristne palæstinenserers budskab til verden om besættelsen af Palæstina, et udtryk for "tro, håb og kærlighed fra hjertet af de plagede palæstinensere", et råb om solidaritet for at få afsluttet 6 årtiers undertrykkelse. Dokumentet blev udgivet i december 2009.

Christmas Alert 2014, Danish Version

Translation: Friends of Bethlehem

www.betlehem-venner.dk

